

Az ember szenvedéséről és Isten szeretetéről

Avagy „Miért engedte meg Isten?”

Sok embert mélyen megrendít, amikor betegség, természeti katasztrófák vagy éppen emberi gonoszság okozta szenvedésről és fájdalomról hall. Hogyan engedhet meg Isten ilyesmit? Ha létezik Isten, és ha Ő a szeretet Istene, akkor miért nem lép közbe? Miért nem akadályozza meg legalább a meg nem érdemelt szenvedést? Ilyen vagy ehhez hasonló kérdések merülnek fel újra és újra ebben az összefüggésben. Ezek nem könnyű kérdések – olyanok, amelyek bibliai hívő embereket is foglalkoztattak.

Még ha nem is könnyű ez a téma, megpróbálunk megfogalmazni néhány gondolatot, amelyek, reméljük, segítenek többet megérteni a világban lévő szenvedésről és rosszról. Szeretnénk, ha ez az írás mindenkit arra bátorítana, hogy megtalálja a szenvedéshez való helyes hozzáállást, megmaradjon az Istenbe mint szerető Teremtőbe vetett hitben vagy megváltoztassa a Hozzá való viszonyulását.

Tartalom

- 1 Hogyan viszonyult Jézus a szenvedéshez?
- 2 Ha Isten mindent jól teremtett...
- 3 ... akkor hát honnan lett a szenvedés?
- 4 Az emberek okozta szenvedés
- 5 Betegség okozta szenvedés
- 6 Még néhány szó a „fogyatékoságról”
- 7 Természeti katasztrófák okozta szenvedés
- 8 Hogyan hordozta Jézus a szenvedést és hogyan akar nekünk ebben segíteni...
- 9 Összefoglaló gondolatok

Mielőtt még konkrét gondolatokat írnánk a szenvedés okairól és arról, miért engedi azt meg Isten, az első fejezetben ejtünk néhány szót arról, hogyan viszonyul Isten az emberek szenvedéséhez.

⚓ 1 Hogyan viszonyult Jézus a szenvedéshez?

Jézusban maga a mindenható Isten vált emberré. Rajta keresztül tehát láthatjuk, hogyan viszonyul Isten az emberek szenvedéséhez. Isten nem közömbös a szenvedés iránt, és nem is okozza azt. Jézus élete mutatja, hogy Isten segíteni akar nekünk, és minden nehézségen át hordozni akar minket. Szeretnénk néhány példát említeni erre az Újszövetségből.

Ezután elment egy Nain nevű városba, és vele mentek tanítványai nagy sokasággal együtt. Amikor közeledett a város kapujához, íme, halottat hoztak kifelé, egy özvegyasszony egyetlen fiát, és a városból nagy sokaság követte. Amikor az Úr meglátta az asszonyt, megszánta, és így szólt hozzá: „Ne sírj!” Azután odalépett, és megérintette koporsót. Akik vitték, megálltak, ő pedig így szólt: „Ifjú, neked mondom, kelj fel!” Erre felült a halott, és elkezdett beszélni; Jézus pedig átadta az anyjának. Félelem fogta el mindnyájukat, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: „Nagy próféta támadt közöttünk, és meglátogatta Isten az ő népét.” (Lukács 7:11-16)

Az asszony, akinek az egyetlen fia halt meg, nagyon nehéz helyzetben volt. Egy gyermektelen özvegyasszony akkoriban nemcsak magányos volt, hanem teljesen mások támogatására is szorult. Nem volt semmi vagyona, és gyakran senkije sem volt, aki közbenjártna a jogaiért. Ez az özvegyasszony fia halálával valószínűleg egyedüli támaszát veszítette el. Jézus együttérzett a gyászoló anyával, odament hozzá és ezt mondta: „Ne sírj!” Szorult helyzete megérintette őt és segítette rajta.

Egy másik példa a vak Bartimeus élete, ami Jézus segítségével teljesen megváltozott:

Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és elég nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett. Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: „Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!” Többen is rászóltak, hogy hallgasson, ő azonban annál inkább kiáltozott: „Dávid Fia, könyörülj rajtam!” Jézus megállt és ezt mondta: „Hívjátok ide!” Odahívták a vakot ezekkel a szavakkal: „Bízzál! Kelj fel! Hív téged!” Ő pedig ledobta felsőruháját, felugrott, és odament Jézushoz. Jézus megkérdezte tőle: „Mit kívánsz, mit tegyek veled?” A vak ezt mondta: „Mester, hogy újra lássak.” Jézus ekkor így szólt hozzá: „Menj el, a hited megtartott téged.” És azonnal újra látott, és követte őt az úton. (Márk 10:46-52)

Akkoriban, ha valaki vak volt és épp nem gazdag családból származott, a koldulás volt számára szinte az egyetlen lehetőség a túlélésre. Érthető, hogy amikor Bartimeus hallotta, hogy Jézus a közelben volt, segítségért kiáltott, amilyen hangosan csak tudott. Hallott már Jézusról és hitt abban, hogy ő az Istentől küldött Megváltó és tud neki segíteni. Jézus nem is vonta meg tőle segítségét.

Jézus szeretete a kereső és éhező emberek iránt a következő esetből is jól látható:

Ő pedig így szólt hozzájuk: „Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjete meg egy kisé.” Mert olyan sokan voltak, akik odaérkeztek, és akik elindultak, hogy még enni sem volt idejük. Elhajóztak tehát egy lakatlan helyre magukban. De sokan meglátták és felismerték őt, amikor elindultak, ezért minden városból összefutottak oda, és megelőzték őket. Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok, és kezdte őket sok mindenre tanítani. De amikor az idő már későre járt, odamentek hozzá a tanítványai, és ezt mondták neki: „Lakatlan hely ez, és az idő már későre jár. Bocsásd el őket, hogy a környező településekre és falvakba menve ennielót vegyenek maguknak.” Ő azonban így válaszolt nekik: „Ti adjatok nekik enni!” [...] Le is ültek százas és ötvenes csoportokban. Ekkor Jézus vette az öt kenyereket és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta és megtörte a kenyereket, majd átadta a

tanítványoknak, hogy tegyék eljűk; és a két halat is elosztotta mindnyájuknak. Miután mind ettek, és jól is laktak [...] (Márk 6:31-42)

Ebben és sok más helyzetben Jézus csodát tett. Sokan vágnak ma is arra, hogy valaki csodálatos módon beavatkozzon a helyzetükbe és mindent rendbehozzon. Jézus azonban többet akart annál, minthogy az emberek szükségét csodákkal enyhítse. Amikor a világba jött, meg akarta nekünk mutatni, hogy Isten minden embert szeret és a szenvedőket fel akarja karolni. Jézus cselekedeteiben Isten irgalma és odafordulása fejeződik ki a szenvedő és szükségben lévő ember iránt. Mindemellett Isten szeretetének elsősorban nem az a célja, hogy megszüntesse az éhezést és a betegségeket, hiszen az ember legnagyobb szüksége valami más...

2 Ha Isten mindent jól teremtett...

A Biblia szerint Isten megteremtette az embert, és az Édenkertet adta neki otthonául a földön. Az Édenkert nemcsak a sértetlen természetet, a békét és az egészséget jelenti, hanem Isten és a teremtményei közötti harmóniát, Isten szeretetét, védelmét, gondviselését és jóságát is az ember iránt. Kifejezi az emberek közötti őszinte és szeretetteljes kapcsolatot is, amelyben az egymáshoz való viszonyulást a Teremtő szerető lénye járja át.

Isten szeretetéhez tartozik, hogy lelkiismeretet adott az embernek. Ez a „belső isteni hang” kellene, hogy vezesse az embert cselekedeteiben, hogy azt tegye, ami összhangban van a szeretettel, és így megmaradjon békességben Istennel és az embertársaival.

Isten azt akarta, hogy az élet az Édenkertben előkészítése legyen a Vele való örök mennyei közösségnek, és minden ember majd ebbe az örök közösségbe „lépjen át” földi léte végén. Ez létezésünk tulajdonképpeni célja. Örökké Istennel lenni – erre rendeltetett az ember.

3 ... akkor hát honnan lett a szenvedés?

Mindaddig, amíg az ember bízott Istennel, Isten óvta őt, gondoskodott róla. A szenvedés és a halál az ember Istentől való elfordulásával jött csak be a világba. A Biblia a bűnbeesés történetében írja ezt le (1 Mózés 3. rész). Bár az ember az Édenkertben semmiben sem szenvedett hiányt vagy szükségletet, mégis függetleníteni akarta magát Istentől, nem akarta magát többé alárendelni Neki. Ő maga akarta meghatározni, mi jó és mi rossz, mit tehet és mit nem. Így veszítette el édeni otthonát (erről bővebben [Az ember bűnbeesése](#) című írásunkban olvashatsz).

Ez nemcsak az Isten és ember közötti harmóniát rombolta le. Káin és Ábel testvérgyilkosságról szóló története mutatja, hogy a bűnbeesésnek az emberek egymás közötti kapcsolataiban is nagyon rossz következményei lettek (1 Mózés 4:1-16). A szenvedés, ami a bűn következményeként a világba jött, az emberiséggel együtt terjedt el. Ide tartozik a betegségek által okozott szenvedés is. Az alábbi részekben konkrétan is kitérünk erre, és az emberek számára veszélyt jelenthető természeti erők problémájáról is írunk néhány gondolatot.

✠ 4 Az emberek okozta szenvedés

Mióta az ember elveszítette édeni otthonát, a legtöbben Istentől függetlenül próbálják megtalálni boldogságukat. Ezt manapság sokan az anyagi jólétben, a meghitt családi életben vagy egyáltalán a kapcsolatokban, vagyis a mások általi elismerésben, elfogadásban keresik. Közben gyakran olyan utakra térnek, amelyeken nem igazán törődnek azzal, hogy cselekedetük és viselkedésük milyen hatással van

másokra, ugyanis a saját előnyüket, biztonságukat, „jó” érzéseiket keresik. Ilyen módon ölt egyre nagyobb méreteket az ember és az őt körülvevő világ pusztulása. Ennek negatív következményeit, amelyek éppoly valóságosak, mint maga a bűn, közvetve vagy közvetlenül mindannyian tapasztaljuk.

A Bibliában látjuk, ahogyan Isten újra és újra figyelmezteti az embereket, hogy ne vétkezzenek, ne legyenek közömbösek értékrendje és akarata iránt. A bűn mindig ellentmond a szeretetnek, és szükségszerűen szenvedést von maga után. Ez nem mindjárt háborúban, erőszakban vagy bűncselekményben mutatkozik meg. A hétköznapijainkban ez a bűn által okozott szenvedés szüntelenül körülvesz minket. Ahol nem szeretik Istent, ott az olyan értékek, mint a szeretet, alázat, tisztaság, őszinteség, önzetlen szolgálat, igazságosság sajnos nagyon gyakran keveset vagy semmit sem érnek, esetleg nevetséges naivitásnak tartják, ha valaki ezekre törekszik. Ehelyett az ember nagy és fontos akar lenni, el akar érnit valamit, érvényesülni, uralkodni akar másokon, vagy saját kívánságait akarja kielégíteni. Sok a versengés, a büszkeség és irigység, őszintétlenség, képmutatás, önzés és becsvágy. Gyakran ez az oka a szenvedésnek. Akik nem felelnek meg környezetük elvárásainak, kisebbségnek érzik magukat, úgy érzik, nem szeretik őket, és nem találják a helyüket. Görcsösen próbálják elérni, hogy mások észrevegyék, megbecsüljék őket. Ha ez nem sikerül, a többiek gyakran könnyörtelenül magukra hagyják őket, ők maguk pedig kétségbe esnek, depresszióssá válnak.

Ami a globális társadalmi igazságtalanságot illeti, nagy általánosságban sokak számára valamennyire tudatos, hogy a gazdag országok bősége jelentősen felelős a fejlődő országok szegénységéért. De hol készek arra az emberek, hogy változtassanak valamit az életmódjukon és csak annyit vegyenek magukhoz, amennyire valóban szükségük van? Milyen sokan követik a média hírközléseit a világ nyomorúságáról, a fejüket csóválva és azt kérdezve, hogyan engedhet meg Isten ilyesmit, de arra nem gondolnak, hogy megosszák, amijük van... nem csak a fölöslegről, lemondva arról, amire már amúgy sincs szükség, hanem valódi lemondással, nem pazarolva, szerényen igazi szolidaritást vállalva a rászorulókkal.

Egy jól ismert példa, hogy milyen borzalmas körülmények között kell dolgozniuk az ázsiai varrodákban nőknek és férfiaknak, hogy ezeken a helyeken sok munkás az életét vagy munkaképességét veszítette el tűz vagy valamilyen hasonló katasztrófa következtében, mivel a nagyvállalatok nem sokat törődnek alkalmazottaik védelmével és ellátásával. Társadalmunkban sokan mégsem akarnak lemondani arról, hogy újra és újra olcsó ruhát vásároljanak (bár a ruhásszekrény tele van), csak hogy lépést tartsanak a legújabb divattal. Mindenki, aki ezt teszi, részes embertársai haszonvágyból történő kizsákmányolásában és a velük szembeni igazságtalanságban.

És vajon hogy tekint erre Isten? Nem üríti ki egyszerűen akaratunk ellenére a bankszámlánkat, hogy szétossa pénzünket a szegények között. Nem kényszerít minket a jóra, de adott nekünk felelősségtudatot és lelkiismeretet, amelyek mutatják, mit kell tennünk, és arra hívnak minket, hogy a szeretetnek megfelelően cselekedjünk, és szabad döntésünkből odaforduljunk másokhoz a szükségükben. Ha Isten kikényszerítené belőlünk a jócselekedeteket, nem lennének azok igazán jók és (nem csak) Isten szemében lennének értéktelenek. Isten azt akarja, hogy valóban jó és felelősségteljes emberek legyünk, akik szívből, szabadon gyakorolják a szeretetet, és nem zárkoznak el mások szenvedése előtt.

✚ 5 Betegség okozta szenvedés

„Az egészség a legnagyobb kincs.” – gyakran hallhatunk ilyet vagy ehhez hasonlót azoktól, akik valamilyen betegségben szenvednek. Egy komoly betegség biztosan nehéz fejezet az ember életében, főleg akkor, ha kínzó fájdalmak kísérik és gyógyíthatatlan. Még elhordozhatatlanabb, ha az embert egyedül hagyják, ha a rokonok vagy barátok visszavonulnak, mert nincs semmijük, amivel bátoríthatnák a szükségben szenvedőt, mert látják, hogy minden biztatás („Megint jó lesz minden.”) csak üres szó.

Általában a betegségeket a bűnbeesés egy további következményének tartjuk: annak, hogy történelme során az emberiség Isten nélkül sokszor helytelen úton járt és kivonta magát Teremtője védelme alól. Isten az emberiséget egy olyan közösségnek teremtette, amelyben az egyén nemcsak a Tőle adott biztonságot tapasztalja, hanem a többiek gondoskodását is. Ahol ez hiányzik, annak természetesen negatív hatásai vannak, mégpedig elsősorban azokra, akik valamiképpen gyengébbek, mint mások, és nem feltétlenül a leginkább felelősekre.

A bűn sok mindent tönkretett: környezetünket, életkörülményeinket éppúgy, mint az emberek testét és lelkét. Így a komoly betegségek leginkább az emberek okozta szenvedéshez tartoznak. Vannak olyan megbetegedések, amelyek közvetlenül összefüggnek a beteg életmódjával. Ilyen esetben nincs helye annak a kérdésnek, hogy miért engedi ezt meg Isten. Viszont olyan embereket is sújt betegség, akik személyesen nem felelősek érte.

A Biblia ír egy Jób nevű férfiről, aki igaz volt, de nagyon beteg, és nem értette szenvedésének az okát. Egy komolyabb belső küzdelem után elfogadta, hogy mi, emberek, a dolgok menetét csak korlátozottan érthetjük meg és láthatjuk át. Nincs olyan rálátásunk, mint Istennek. Ezt mondja Jób:

Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál. Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudatlanul? Azért mondtam, hogy nem értem. Csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám. (Jób 42:2-3)

Ez a felismerés segített Jóbnak, hogy ne vádaskodjon többé, hanem megtalálja vigaszát abban, hogy minden Isten kezében, tehát a legjobb helyen van. Ezért Rábízhatja magát és egy napon meglátja Megváltóját, aki szeretetével igazságot szolgáltat majd (Jób 19:25).

Ma sem hasznos, ha egy súlyos betegségben szenvedő ember megreked annál a kérdésnél, hogy mi az oka szenvedésének. Sokkal fontosabb, hogy meg akarja érteni, mit tanulhat szenvedéséből, és hogy hová akarja őt Isten vezetni ezen az úton. A személyes szenvedés mélyebb értelmét mindenki csak az Istenhez való őszinte odafordulás által értheti meg. [1]

Emiatt fontos az életünket Isten világosságában látnunk: Tudatos-e nekem, hogy az életem egy értékes ajándék? Mennyire fontos számomra az, aki az életet adta? Mennyire keresem őt? Megköszöntem-e neki az életemet és megkérdeztem-e őt, hogyan fejezhetem ki neki a hálámat? Vagy inkább csak magától értetődően elvártam, hogy egy egészséges, hosszú életet élvezzek komolyabb problémák nélkül...?

Az egészség nagy kincs, de nem a legnagyobb. Egy betegség igazán éretté teheti az embert. Segíthet szem előtt tartani, milyen törekenyek vagyunk, mennyire mulandó ez a földi életünk. [2] Átala növekedhetünk a felebarátunkkal való együttérzésben és irgalmat tanulhatunk azok iránt, akik szükségben vannak. Elvezethet minket arra, hogy Istenben keressük a támaszunkat saját erőnk és teljesítményünk helyett. Tanulhatjuk, hogy értékünk nem attól függ, mennyit tudunk felmutatni. Attól vagyunk értékesek, hogy Isten szeret minket, akár egészségesek, akár betegek vagyunk, és az Ő közelségében való örök életre teremtett minket. Az örök életre való meghívás mindenkinek szól - még egy betegség is segítség lehet annak a megértésében, hogy ezért az örök életért élünk és az arra vezető utat kell keresnünk. Az örök élet minden hívő ember reménysége, és ez a reménység a szenvedésekkel teljes élethez is megadja a szükséges erőt.

Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhozza Jézus által, vele együtt. (1 Thesszalónika levél 4:13-14)

6 Még néhány szó a „fogyatékoságról”

Társadalmunkban, amelyben nagy hangsúly kerül a teljesítményre, sokan összekapcsolják a fogyatékoságot a szenvedéssel. Elterjedt vélemény, hogy például egy Down-szindrómás embernek nem érdemes élnie, mert ő mindig másokra van utalva. Ebből fakad az a szörnyű következtetés, hogy a Down-szindrómás magzatokat jobb abortálni – ezekben az esetekben az abortusz Magyarországon a terhesség 24. hetéig büntetlen, de bizonyos országokban egészen a születésig!

Egyes országokban ritkábban találkozunk Down-szindrómás vagy más korlátozott képességű emberekkel, mert a terhesség alatti vizsgálatokon kiszűrik őket, és szinte egy sem kap közülük esélyt az életre. De vajon nem abban áll inkább a „túlélők” szenvedése, hogy megvetéssel és értetlenkedéssel találkoznak, hogy „együttérzően” lenézik őket vagy közvetett módon azt sugallják feléjük, hogy ők nem teljes értékű emberek, az ő életük nem értékes és jobb lett volna, ha sohasem látták volna meg a napvilágot?!

Nagyon örülünk annak, hogy vannak olyan testi, illetve szellemi fogyatékkal élő emberek, akiket a családjuk vagy környezetük befogadott és gondoskodik róluk, s így korlátaik ellenére örülni tudnak az életnek.

7 Természeti katasztrófák okozta szenvedés

Sokan örömeiket lelik a természetben, és a hívők számára ez még sokkal többet is jelent, mert ők a Teremtő erejének, intelligenciájának, kreativitásának és szeretetének erős kifejeződését élik meg benne. Másrésztől Földünk nem veszélyektől mentes hely. Újra és újra előfordulnak földrengések, vulkánkitörések, szökőárok, szárazság, áradások, viharok... Az ilyen természeti jelenségek ott válnak katasztrófákká, ahol pusztító hatással vannak az emberekre és életmódjukra. Ez legalább két kérdést vet fel:

- 1) Miért nem veszélyek nélkül teremtette Isten a Földet az ember számára?
- 2) Hogyan bánjon az ember Isten terve szerint ezekkel a veszélyekkel?

Segítség lehet az első kérdés megválaszolásában, ha először a másodikat oldjuk meg. Ehhez szeretnénk egy-egy példát említeni az Ó- és Újszövetségből.

Az első példa egy részlet az Ószövetségből, ami szerint Isten Mózes által szólt népéhez, Izraelhez, röviddel azelőtt, hogy bevonultak Kánaánba; arra a földre, amelyet Isten lakóhelyül szánt nekik, miután kivezette őket az egyiptomi szolgaságból:

Mert az a föld, ahova most bemégy, hogy birtokba vedd, nem olyan, mint Egyiptom földje, ahonnan kijöttetek. Ott, ha elvetted a magot, a lábaddal kellett öntözned, mint a zöldészes kertet. Az a föld pedig, ahova most átkeltek, hogy birtokba vegyétek, hegyes-völgyes föld, az égből hulló eső vize itatja. Az ÚR, a te Istened viseli gondját annak a földnek, állandóan szemmel tartja azt Istened, az ÚR, az év elejétől az év végéig. Ha engedelmesen hallgattok parancsaimra, amelyeket ma parancsolok nektek, ha szeretni fogjátok Isteneteket, az URat, ha teljes szívvel és teljes lélekkel szolgáljátok őt, akkor esőt adok földetekre a maga idejében, korai és kései esőt, és betakaríthatod gabonádat,

mustodat és olajodat. Adok füvet a meződre állataidnak, és te is ehetsz, és jóllakhatsz. Vigyázzatok, hogy szívetek el ne csábítson benneteket, el ne hajoljatok, ne szolgáljatok más isteneket, és ne boruljatok le azok előtt, mert akkor fellángol az ÚR haragja ellenetek, bezárja az eget, nem lesz eső, és a föld nem hozza meg termését [...]
(5 Mózes 11:10-17)

Isten szeretet, és keresi a kapcsolatot teremtményeivel, hogy jót tehessen velük. Ezt láthatjuk ebben a szövegben, Mózes 5. könyvének 11. fejezetében. Itt Isten azt mondja népének, hogy gondjukat viseli, esővel és terméssel fogja megáldani őket, ha szeretik Őt, és útjain járnak. Azonban ha elhagyják, védelmét is elhagyják, amelynek következményeit hordozniuk kell majd.

Az Újszövetségben, az Apostolok cselekedetei 11:27-30-ban a következő rövid beszámolót találjuk egy Klaudiusz császár (Kr.u. 41 és 54 között uralkodott) idejében történt éhínségről:

Ezekben a napokban próféták jöttek le Jeruzsálemből Antióchiába. Előállt egyikük, név szerint Agabosz, és a Lélek által megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész földön. Ez be is következett Klaudiusz idejében. A tanítványok pedig valamennyien elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek módjában áll, valami segítséget küldenek a Júdeában lakó testvéreknek. Ezt meg is tették, és elküldték Barnabással és Saullal a gyülekezet elöljáróihoz.

Itt példát látunk arra, hogyan tudja Isten figyelmeztetni a veszélyekre azokat, akik hallgatnak Rá és kapcsolatban élnek Vele. Azoknak a hívőknek, akiket az éhínség nem sújtott annyira, magától értetődő volt, hogy segítsenek másoknak ebben a szükséghelyzetben. Így vetett gátat a keresztények szeretete az éhínség negatív kihatásainak.

Ezt a Klaudiusz idejében történt éhínséget nem köti össze a Biblia az emberek bűneivel. Egyszerűen csak mint tényt említi, mint ahogyan valóban az is, hogy mi, emberek, e földi életünk során nehéz körülmények közé kerülhetünk. Az ilyen helyzeteken azonban Teremtőnk segítségével mehetünk keresztül, és Ő arra is hív minket, hogy egymás mellé álljunk a nehézségekben.

Isten szeretné, ha megértenénk, hogyan bánjunk e föld veszélyeivel, és hogyan segíthetünk egymásnak, feltéve, hogy kérdezzük Őt, és hagyjuk, hogy vezessen minket. Globálisan nézve ez sajnos nem valósul meg, mert legtöbbször nem akarják magukat alárendelni Istennek. Ahol az embereket a gőg és a hatalomvágy vezeti, és a korlátaikat nem akarják elfogadni, ott elfordulnak Istentől és elveszítik a józanságukat, könnyelművé és vakká válnak a veszélyekkel szemben. Amikor földrengészóna területére épülnek világvárosok, amelyekbe egyre többen költöznek – figyelmen kívül hagyva a veszélyeket –, mert karriert, sikert, jólétet... keresnek, a katasztrófát gyakorlatilag az emberek maguk készítik elő.

Amikor természeti katasztrófa súlyt egyes embereket, az nem jelenti azt, hogy ők vétkesebbek másoknál. Ezért az ilyen eseményeket rendszerint Isten közvetlen büntetésének sem láthatjuk. Mégis felhívásként kell értenünk ezeket arra, hogy az életünkkel és a természettel felelősségteljesen bánjunk, elsősorban pedig, hogy térjünk meg Istenhez. Végül is sokkal többről van szó, mint jólétről és gondtalan, biztonságos életről a földön. Hiszen egyszer mindannyian Isten elé fogunk állni, és akkor egészen más dolgok számítanak majd. Jézus azt mutatta, hogy mindenekeelőtt az örök életünkre legyen gondunk.

Azután ezt mondta nekik: „Vigyázzatok, és őrizkedjétek minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg.” Aztán példázatot mondott nekik: „Egy gazdag embernek bő termést hozott a földje, ekkor így gondolkozott magában: Mit tegyek? Nincs hova betakarítanom a termésemet. Majd így szólt: Ezt

teszem: lebontom a csúreimet, nagyobbakat építek, oda takarítom be minden gabonámat és javamat, és ezt mondom a lelkemnek: Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél, igyál, vigadozzál! Isten azonban azt mondta neki: Bolond, még ez éjjel elkérik tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál? Így jár az, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag.” (Lukács 12:15-21)

A Biblia azonban egyértelműen mutatja azt is, hogy Isten gondviselése és jósága nem csak azokra terjed ki, akik szeretik Őt. Jóllehet a földi élet veszélyeiben Isten nem tudja úgy védelmezni azokat, akik elfordultak Tőle, mint ahogy arra szükségük lenne, jóságából mégis minden embernek nagyon sok jót ajándékoz. Ennek sokan nincsenek tudatában, és nem is adnak Neki hálát érte. Jézus mondja:

Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznék titeket, hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak. (Máté 5:44-45)

Talán épp amiatt nem teremtette Isten a földet minden veszélytől mentes helynek, hogy ezek között a veszélyek között megtapasztalhassuk védelmét és segítségét, tudatában maradhassunk Teremtőnknek, Tőle való függésünknek, és ne váljunk gőgöseké és magabiztosakká azt gondolván, hogy minden a mi kezünkben van.

8 Hogyan hordozta Jézus a szenvedést és hogyan akar nekünk ebben segíteni...

Jézus a világba való eljövételével teljesen belehelyezkedett a mi megromlott helyzetünkbe. Bár sok szenvedőnek segített, az emberi gonoszság következményeit saját testén is megtapasztalta. Felvállalta, hogy meggyötörjék, sőt keresztre feszítsék azért, hogy megmutassa, mi a mi tulajdonképpeni problémánk és mi az, amin változtatnunk kell.

Jézus arra hívta az embereket, hogy újra Istent helyezték az első helyre az életükben. Üzenete és élete olyan volt az emberek lelkiismeretének, mint egy tükör, amely által megérthették, miben vétkeznek és mi választja el őket Istentől. A vallásos vezetők, akiknek képmutatását leleplezte, gyűlöltek őt. Sokan mások közömbösek maradtak, és sajnos nem követték felhívását a bűneikből való megtérésre. Ezért ítéltetett el Jézus igazságtalanul, mint egy gonosztevő, noha soha semmi rosszat nem tett. Vajon ő hogyan hordozta ezt?

A keresztre feszítése előtti éjszakán ezt mondta a tanítványoknak:

De eljön az az óra, sőt már el is jött, amikor elszéledtek, mindenki a maga otthonába, és engem egyedül hagytok: de én mégsem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot. (János 16:32-33)

Jézus számára az volt a legfontosabb, hogy mindig az Atya akaratát tegye. Így megmaradt az Istennel való mély kapcsolatban. Ez erőt adott neki ahhoz, hogy hordozni tudja az igazságtalan szenvedést anélkül, hogy megkeseredett volna, bárkit is meggyűlölt volna, vagy akár fellázadt volna helyzete ellen. Továbbra is az Atyára bízta magát, és mindennek ellenére szerette az embereket. Földi életének erőszakkal vetettek véget, de az örök életét nem tudták elvenni tőle.

Pál apostol leírja, hogy ő és más keresztények hogyan kaptak erőt Jézustól a nehézségek

elhordozásához, és ahhoz, hogy a szenvedésben ne essenek kétségbe, hanem az örök életbe vetett reménység által megőrizték örömeiket:

Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak: Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagytak, letipornak, de el nem veszünk [...] Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt. Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát az Isten dicsőségére. Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók. *(2 Korinthus levél 4:7-18)*

Még ha most tehetetlenül állunk is bizonyos szenvedésekkel szemben, biztosak lehetünk abban, hogy Isten mindent lát és tud. A láthatatlan, örökkévaló világban igazság uralkodik, mert Isten igazságosságot teremt azáltal, hogy minden embernek megfizet cselekedetei szerint. Akinek tetszett az igazágtalanság, vagy közömbös maradt azzal szemben, annak nem lesz része az örök élet örömeiben, az Istennel való boldog közösségben.

És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve. Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” *(Jelenések 21:1-4)*

Jézus már most is segíteni akar nekünk, hogy megtapasztaljuk Isten közelségét és az Ő erejéből éljünk. Ha hálával válaszolunk szeretetére és engedjük, hogy tetteinket Ő vezesse, békességet, örömet és reménységet kapunk, amelyet a külső körülmények nem tudnak elvenni. Jézus a Máté 11:27-30-ban beszél erről:

Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni. Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.

✠ 9 Összefoglaló gondolatok

Isten az embert a szabadság felelősségével teremtette. Ez azt jelenti, hogy egyrészt szabadon hozhatunk erkölcsi döntéseket, másrészt viszont felelősek vagyunk tetteink következményeiért. Ez a leglényegesebb, amely az embert e földi világunkban megkülönbözteti a többi teremtménytől. Tehát emberi méltóságunk abban áll, hogy szabadon dönthetünk a jó, az Isten és emberek iránti szeretet, az irgalmasság, őszinteség, hűség mellett. Mivel ez az erkölcsi szabadság nagyon mélyen az ember lényéhez tartozik, Isten akkor sem

veszi el azt, ha visszaélünk vele, ha közömbösek, önzők, könyörtelenek vagyunk és ezzel ártunk saját magunknak vagy szenvedést okozunk másoknak. Az ártatlanok szenvedésének tehát nem Isten az oka, hanem leginkább az, hogy az emberek a szabadságukat és jó adottságaikat nem az Ő akarata szerint használják.

Mindannyian tapasztaljuk életünk során, hogy rossz döntéseknek rossz következményei vannak. Ezekből az embernek tanulnia kell, hogy helyes döntéseket hozzon, amelyeknek jó kihatásai vannak. Ugyanígy van ez a bűnök következményeivel is. Nem várhatjuk el, hogy a szeretetlen, önző vagy közömbös viselkedésnek ne legyen rossz kimenetele. A bűnök okozta szenvedésnek mutatnia kell az ember számára, hogy az Isten nélküli út nem vezet jóra. Amilyen gyorsan csak lehet, el kell hagynia ezt a helytelen utat, hogy ne okozzon több szenvedést, és békességben tudjon élni Istennel és másokkal.

Az emberek gyakran kételkednek Isten létezésében és szeretetében, amikor szenvedést tapasztalnak. Másrészről nem okoz nekik problémát az igazságtalanság vagy büntetés, ha az előnyt jelent számukra. Ennek egy példája az abortusz. 2008-ban világszerte 43,8 millióra becsülték az abortuszok számát, ami naponta 120 000 abortuszt jelent. [3] Felfoghatatlan, hogy milyen sok emberre kiterjed ez a globális bűncselekmény. Isten pedig nem lép közbe például úgy, hogy hagyja szívinfarktuszban meghalni az orvost, mielőtt az hozzákezd az abortusz elvégzéséhez. Isten másképp harcol azért, hogy az ember ne vétkezzen; például lelkiismeret-furdalás által vagy valami más módon keresztül szembesül bűnei következményeivel és ezáltal elkezd gondolkodni. Jézusnak a tékozló fiúról mondott példázatában jól látszik Istennek ez a hozzáállása irántunk:

Azután így folytatta: „Egy embernek volt két fia. A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét. Erre megosztotta köztük a vagyont. Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott. Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.” „Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgáinak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára! Azután hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.” És vigadozni kezdtek. (Lukács 15:11-24)

Isten nem akar minket arra kényszeríteni, hogy elgondolkodjunk ezekről, mert Ő szeretet. Szeretné megnyerni a szeretetünket, türelmesen vár, hogy megnyissuk szívünket az Ő szavára. Isten igazi kapcsolatot szeretne velünk, ami csakis a szabadság, és nem a kényszer alapján jöhet létre. Erre a kapcsolatra alapozva tudja és akarja nekünk ajándékozni segítségét, erejét, védelmét az élet minden veszélyében és nehézségében ezen a földön, és mindenekelőtt a Vele való örök élet örömét.

Nem tudjuk, miért olvastad el ezt az írást. Te magad tapasztaltál szenvedést? Vagy feltetted magadnak a kérdést, honnan van a sok szenvedés a világon és mit tehetsz ellene? Örülünk annak, hogy Jézusnál és a Bibliában világos válaszokat találunk fontos kérdésekre, és szeretnénk segíteni másoknak, hogy megtalálják Istent, aki meg tudja tisztítani és változtatni minden ember szívét, és így képessé tud tenni minket a szeretetre. Ha vágysz megismerni Istent, Vele élni és másokat szeretni, vagy ha vannak gondolataid, kérdéseid ehhez az íráshoz, örömmel vesszük, ha **e-mailt** írsz nekünk.

Kapcsolódó írások

- [Isten szeretet](#)
- [Miért engedi meg Isten...?](#)

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

E-mail elküldése

Végjegyzet

1. Egy példa erre Pál apostol életéből: **2 Korinthus levél 12:6–10**
2. Például egy sokat szenvedő testvérünk a betegséget barátjának nevezte, mert az sok mindenre tanította őt.
3. Forrás: http://www.gutmacher.org/pubs/fb_IAW.pdf (2016. 03. 24.)

© 2022 keresztények.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014. Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.